

ΘΑΥΜΑ ΛΘ' (Πόλις)

- 343/338r Ο ΜΕΓΑΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ τοῦ ἐφανίστηκεν νὰ κτίσει χώραν
εἰς τὸ ὄνομάν του καὶ ἀφήνει τὴν παλαιὰν Ρώμην καὶ κατεβαίνει
338v εἰς τὴν Τρωάδα καὶ ἐκεῖ / τοῦ ἐφανίστην ὁ τόπος ἐπιτήδειος καὶ
ἀρχίζει νὰ κόβγει τὴν οἰκοδομήν. Ἡ πανάχραντος Μαρία, ἀπὸ
ἐκάτεχεν πὼς τὴν πόλιν αὐτήν ἔχει νὰ τῆς τήνε παραδώσει
αὐτηνῆς, καθὼς ἤκαμεν ἀπὴν ἐτελείωσε τὴν πρώτην Σύνοδον,
εἰς τὴν ὁποίαν ἦσαν τῆς πατέρες καὶ ὀμπροστά τως ὄλωνων τὴν
ἤκαμεν τὴν χώραν του χάρισμα τῆς Δεσποίνης τοῦ κόσμου, καὶ
ὀδιὰ τοῦτο ἀπὸ τὴν ἀρχὴν ἡ Δέσποινα, κατέχοντας τὴν γνώμην
τοῦ Κωνσταντίνου τοῦ βασιλέως, ἀπόσταν ἤθελε νὰ τήνε θεμε-
λιώσει, τῆς ἐπρονοείτονε ἡ Δέσποινα. Καὶ ἐπειδὴ δὲν τῆς ἐφαίνε-
τονε ὁ τόπος ἐπιτήδειος ἐκεῖ ἀπὸ ἐλόγιαζεν ὁ Κωνσταντίνος, ἐφαί-
νοντανε κάποιοι ἀετοὶ καὶ ἐσηκώνασι τὰ σίδερα τῶν μαστόρων
344 καὶ ἐπηαῖναν τα / εἰς τὸ Βυζάντιον ὅπου ἦτονε ὁ ὀρισμὸς τῆς
Δεσποίνης νὰ γένει, καὶ ἐτοῦτο τὸ ἐκάμασι οἱ ἀετοὶ τρεῖς φορές.
Καὶ ὀδιὰ πλέον καθαρὸν γνῶρισμα ἓνα μεσημέριν φαίνονται δύο
ἄγγελοι εἰς ὀμοιότητα στρατιωτῶν καὶ λέγουσιν τῶν μαστόρων
πὼς δὲν εἶναι ὀρισμὸς τοῦ βασιλέως νὰ γενεῖ ἐκεῖ ἡ πόλις, μὰ νὰ
339r πᾶσινε ὄλοι εἰς τὸ Βυζάντιον ὅπου ἐπηαῖνασιν καὶ / οἱ ἀετοὶ τὰ
σύνεργά τως καὶ ἐκεῖ νὰ κτίζουν, διότις ἐκεῖ εἶναι ὁ τόπος ἐπιτη-
δειότερος. Ἔτις ἐκάμασι, καὶ ὁ βασιλεύς, ὡσὰν φρόνιμος καὶ πι-
στότατος ἀπὸ ἦτονε, ἐπίστευσεν πὼς ὁ Θεὸς θέλει νὰ γένει εἰς
τὸ Βυζάντιον καὶ ὄχι εἰς τὴν Τρωάδα καὶ ἐτελείωσε τοῦ Θεοῦ τὴν
βουλήν. Καὶ ὁ Θεὸς ἐνδυνάμωσεν καὶ ἐγένεν ἡ πόλις ἐκεῖνη τόσα
θαυμαστή, ὅσον μαρτυρεῖ πᾶσα ἓνας ἀπὸ τήνε βλέπει ἔως τὴν
σήμερον, καλὰ καὶ τὰ κάλλη το καὶ οἱ οἰκοδομέσ το, ὄσες τῆς
ἤκαμεν ὁ Κωνσταντίνος, ὁ καιρὸς καὶ οἱ τόσοι πολέμοι νὰ τῆς
ἐχάλασαν, πούρι ἀκόμη φαίνονται τὰ προτερήματά τῆς.

Αὐτήν τὴν πόλιν πολλὰ καὶ πολλὰ φορές ἡ Παρθένος Μαρία
ἐλύτρωσεν ἀπὸ τοὺς ἐχθροὺς το, καὶ ἀναγνώσετε τὸν τρίτον Δυ-
νατὸν νὰ ἰδεῖτε μετὰ ἴντα δύναμιν τὴν ἐλύτρωσεν τὸν καιρὸν τοῦ
χιλιαρμένου, καὶ πολλὰ ἄλλες φορές τῆς ἐβοήθησεν. Καὶ μέσα εἰς
αὐτὴν τὴν πόλιν ἤδωκεν ἡ δέσποινα Θεοτόκος καὶ ἐκεῖνο τὸ ἀγίό-

339v τατον νερόν τὸ κραζόμενον ἢ Ζωοδόχος Πηγῆ, τὸ ὅποιον ἤκανε τό-
σα ἀμέτρητα θαύματα ὅσον δὲν δύναται τινὰς νὰ τὰ γράψει. Καὶ ἔτσι /
ἐγίνονταν ὥστε ἀπὸ οἱ βασιλεῖς ἦσαν ὀρθόδοξοι, μὰ ὅταν οἱ
βασιλεῖς ἐγιναν ἀσεβεῖς καὶ εἰκονομάχοι, τότες καὶ ἡ χάρις τῆς δε-
σποίνης Θεοτόκου τὴν ἀφήκεν τὴν πόλιν ταύτην καὶ ἐπήγαιεν ἀπὸ
κακὸν εἰς χειρότερον. Καὶ φανερόν εἶναι πὼς τὴν ἐξαφήκεν ἡ χάρις
τοῦ Θεοῦ καὶ ἡ δέσποινα Θεοτόκος ἐμίσησεν ἀποκεῖ, διότις ἂν τῆς
εἶχεν βοθηεῖν, δὲν εἶχεν εἶσταιν εἰς τὰ χέρια τῶν ἀπίστων. Μὰ ἀπὸ
τὸν καιρὸν τοῦ Μελετίου τοῦ Πατριάρχου ἔφυγεν ἡ χάρις τῆς Θεο-
τόκου ἀποκεῖ, καθὼς φαίνεται εἰς τὰ ἱστορικὰ τῆς Ἐκκλησίας πὼς
ὅταν ὁ ἀσεβέστατος Λέων ὁ εἰκονομάχος εἶπεν τοῦ Πατριάρχου νὰ
ἐβγάλει τὲς ἁγίες εἰκόνες ἀπὸ τὴν ἐκκλησίαν καὶ ὁ Πατριάρχης τοῦ
ἐναντιώθη καὶ δὲν ἤθελεν ποτὲ νὰ τοῦ κάμει τὸ θέλημάν του, τότες
αὐτὸς ὁ ἀσεβῆς βασιλεὺς ἐβγάει τὸν μακάριον Πατριάρχην καὶ βά-
νει ἄλλον ὅμοιον τῆς γνώμης του. Τότες ὁ ὀρθόδοξος Πατριάρχης
πιάνει μίαν εἰκόνα τῆς δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκου καὶ γράφει μίαν
γραφὴν καὶ δένει τὴν εἰκόνα καὶ ἔγραφεν εἰς τὴν γραφὴν τὴν
λύσσαν ἀπὸ ἐκίνησεν ὁ μαρὸς βασιλεὺς εἰς τὰς ἁγίας εἰκόνας. Καὶ
345 τότες παίρνει τὴν εἰκόνα μὲ τὴν γραφὴν καὶ βάνει τὴν / εἰς τὴν
θάλασσαν, καὶ ἡ εἰκόνα μὲ τὴν γραφὴν πάγει εἰς τὴν Ρώμην καὶ
340r φαί/νεται τοῦ ἀρχιερέως καὶ κατεβαίνει εἰς τὸν ποταμὸν ἀπὸ ἤτο-
νε καὶ πιάνει τὴν καὶ μανθάνει τὴν μεγάλην ἀσέβειαν ἀπὸ ἐκίνη-
σεν εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν ἀπὸ τὴν γραφὴν, καὶ τὴν εἰκόνα
παίρνει μὲ μεγάλην λιτὴν καὶ εὐλάβειαν καὶ βάνει τὴν εἰς τὸν ναὸν
τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων καὶ ἤκανε πολλὰ θαυμάσια, καὶ τίς διηγῆ-
σεται τὴν εὐλάβειαν ἀπὸ εἶχασιν εἰς τὴν ἁγίαν εἰκόναν ἐκείνην; Καὶ
ἀποστότες καὶ ἡ Κωνσταντινούπολις ἔχασεν τὴν βοήθειαν ἀπὸ
τῆς ἡδιδεν ἡ πόλις τοῦ Θεοῦ, ἤγουν ἡ πανάχραντος Παρθένος
Μαρία ἢ Θεοτόκος, διὰ τοῦτο ἐδόθηκεν εἰς τὰς χεῖρας τῶν ἀθέων
Ἀγαρηνῶν. Ἀλλὰ πάλιν ἐλπίζομεν ὀδιὰ τὴν ἐδικὴν τῆς χάριν καὶ
τὴν βοήθειαν νὰ ἔλθει πάλι εἰς τὰ πρῶτα τῆς αὐτήν ἢ Κωνστα-
ντινούπολις νὰ γένει πάλι χριστιανική, ὀδιὰ νὰ παρρησιαστεῖ πάλιν
καὶ ἐκεῖνο τὸ ὄνομα καὶ ἡ δύναμις τῆς παναχράντου Θεοτόκου. Καὶ
τότες πάλι καὶ τὸ ἅγιον νερόν ἐκεῖνον τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς θέλει
ἀναφραγεῖ καὶ θέλει κάνει τὰ θαυμαστὰ ἀπὸ ἤκανε πρωτύτερας, καὶ
τότες ὅλες αἱ ἁγίες ἐκκλησίαι θέλουν πάρειν τὴν εὐπρέπειάν τως.
340v Καὶ τοῦτο ἀληθινὰ ἀνιμένομεν νὰ γένει ὀδιὰ τὴν χάριν / τῆς

Παρθένου Μαρίας, ἡ ὁποία δὲν θέλει ἀφήσειν τὴν ἐδικήν της χώ-
ραν εἰς τὰ χέρια τῶν ἐχθρῶν της, μὰ θέλει σπλαγχνιστεῖν τὸ γέ-
νος τῶν χριστιανῶν, τὸ ὁποῖον δὲν ἔχει ἄλλην βοήθειαν οὐδὲ
ἄλλην ἐλπίδα, μόνον αὐτήνην, καὶ ὀδιὰ λόγου της ἐλπίζει νὰ εὔρει καὶ
τὴν Βασιλείαν τῶν Οὐρανῶν. Ἀμήν.

Ελένη Κακουλίδη-Πάνου & Ελένη Καραντζόλα & Μαρία Χαλβατζιδάκη (επιμ.), *Ιωάννης Μορεζήνος, Κλίνη Σολομώντος. Ιστορίες θαυμάτων της Παναγίας [1599]*, Εταιρία Κρητικών Ιστορικών Μελετών, Ηράκλειο 2007.